

McR, NOS Jazzgeschiedenis 386. Trompettist Howard McGhee -Tulsa, Oklahoma, 6 februari 1918, begon net als de 1 jaar oudere Dizzy Gillespie bij de big bands van de Swing Era. Zo hoorden we hem in deze geschiedenis o.a. bij Andy Kirk. In tegenstelling tot pionier Gillespie was hij een volger, we ~~bevestigden~~ hem uitgebreid met Charlie Parker in California, toen was hij een Bebopper met een Swing-nalenschap geworden. Op een enkele uitzondering na, ook weer Gillespie bijvoorbeeld, was de Bebop-wereld vergeven van dope, daardoor is McGhee in de jaren '50 zelden te horen geweest. In deze geschiedenis ^{afkomstig} muziek van hem uit '48 en begin jaren vijftig. Voor Vitacoustic in Chicago deed hij februari 1948 een session met Jimmy Heath op alt- en baritonsaxofoon, Milt Jackson-vibrafoon, Will Davis-piano, Percy Heath-bas en Joe Harris-drums. Dit stuk noemde McGhee "Merry Lee", maar het gaat om "Riff tide" dan wel "Hackensack" - afhankelijk of we het aan Coleman Hawkins dan wel Thelonious Monk toeschrijven. "Merry Lee" is dus óók: "Lady be good".

plaat 1 Howard McGhee Sextet: Merry Lee (Howard McGhee)
1/1 - 2:03 - Savoy SJL 2219

"Merry Lee". Don Byas maakte ooit van "Stompin' at the Savoy" zijn "Byas-a-drink". Dit Howard McGhee Sextet speelt het onder de titel "Bass C Jam".

zelfde Howard McGhee Sextet: Bass C Jam (Don Byas)
1/5 - 2:54 - idem

"Bass C Jam", woordspeling met Count Basie's achternaam, want hier gespeld Bass -van bas- C -c dus- jam. Een blues van Howard McGhee: "Down home".

zelfde Howard McGhee Sextet: Down home (Howard McGhee)
1/voorlaatste - 2:42 - idem

"Down home". Tenslotte zonder Jimmy Heath: "I'm in the mood for love".

zelfde Howard McGhee Sextet: I'm in the mood for love (Jimmy McHugh)
2/2 - 2:52 - idem

"I'm in the mood for love", song van Jimmy McHugh. Uit een session voor Vitacoustic in Chicago, februari 1948, met het Sextet van trompettist Howard McGhee, waarin Jimmy Heath-alt- en baritonsaxofoon, Milt Jackson-vibrafoon, Will Davis-piano, Percy Heath-bas, Joe Harris-drums. In diezelfde maand februari deed McGhee een tweede session die net als de eerste in 1977 op Savoy terecht kwam, maar van deze is de afkomst onbekend. De ritmesectie is dezelfde, naast de trompettist een lokale tenorsaxofonist waarvan alleen bekend is dat hij Jay heette en wit is. Als verrassing op ventieltrombone, zanger Billy Eckstine. Ik koos twee stukjes, dit noemde McGhee "Belle from Bunnycock".

zelfde Howard McGhee Sextet: Belle from Bunnycock (Howard McGhee)
2/3 - 2:14 - idem

"Belle from Bunnycock", niet eerder uitgebrachte ~~alternatie~~ ^{take}.
Nu George Gershwin's "The man I love".

zelfde Howard McGhee Sextet: The man I love (George Gershwin)
2/6 - 2:37 - idem

"The man I love". Het Howard McGhee Sextet in Chicago, februari 1948. Howard McGhee-trompet, Billy Eckstine-ventieltrombone, Jay met onbekende achternaam-tenorsaxofoon, Will Davis-piano, Percy Heath-bas, Joe Harris-drums. Eind 1951 kon Howard McGhee een orkestje formeren om de militairen op de eilanden in de Pacific ~~te~~ entertainen. Hij vond deze musici bereid tot het avontuur: Jay Jay Johnson-trombone, Rudy Williams-tenorsaxofoon, Skeeter Best-gitaar, Oscar Pettiford-bas, Charlie Rice-drums. Er zijn wat opnamen van, air-checks dan wel transcripties, ik koos er twee als afsluiting. Bassist Pettiford is ergens tijdens de toernee wegens dronkenschap naar de USA teruggestuurd, mogelijk speelt er een lokale bassist mee in "Perdido".

plaat 2 Howard McGhee Sextet: Perdido (Juan Tizol)
3/5 - 5:58 - idem

"Perdido" van Juan Tizol. Tenslotte, zoals ik begon, maar nu
gewoon onder Gershwin's eigen titel, ^{an} hier zeker ^{met} Oscar Pettiford op
bas: ~~de~~ "Lady be good".

zelfde Howard McGhee Sextet: Lady be good (George Gershwin)
4/1 - 5:17 - idem

"Lady be good", het Howard McGhee Sextet eind '51 of begin '52
vermoedelijk op het eiland Guam, in elk geval voor Amerikaanse
militairen. Met Jay Jay Johnson-trombone, Rudy Williams-tenorsaxo-
foon, Skeeter Best-gitaar, Oscar Pettiford-bas, Charlie Rice-
drums. ^{Baron} In de eerste session hoorde u de vibrafonist die
door Dizzy Gillespie uit Detroit gehaald werd en ~~de~~ tientallen
jaren de onbetwiste Master op zijn instrument zou zijn, Milt
Jackson. Volgende keer begin ik aan de eerste aflevering van een
serie over hem. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 386, MdR.

NA 152 018

32:32

0 0 0 0 0

open. 18.02.88